

HEBREEËN, HOOFDSTUK DRIE

 Goedemorgen vrienden. Het is een voorrecht om hier vanmorgen te zijn in de dienst van de Here. En wij hopen voor en vertrouwen op een geweldige tijd.

² Ik was net terug in het . . . wat we vroeger het kantoor van de diakenen noemden, waar de recorders nu staan, en was even aan het spreken met een jongedame en haar moeder daarginds, van daar in Joliet, Illinois. En ik dacht net aan wat een resultaat van Gods genade dat meisje is. De meesten van ons hierzo kennen haar. Ze is een—een alcoholiste—een van de ergste soort. En ik had het verhaal nooit duidelijk voor mij tot vanmorgen, hoe dat toen zij van het podium afging. De Here had haar alles geopenbaard wat verkeerd was en wat er plaats zou gaan vinden. En ze ging van het podium af, huilend en zich verheugend, omdat God haar gered had van een—het graf van een dronkaard. En ze . . . Een dame liep naar haar toe en begon te huilen, dat haar dochter, geloof ik dat het was, een drugsverslaafde was. En weet u, door de genade van God werd dat meisje geroepen (ik geloof dat het de avond daarop was, Rosella, werd ze geroepen?), en het meisje, van dope, werd genezen. En zij en haar man prediken het Evangelie. En—en—en om een lieflijke kleine dame als Rosella te zien, en gewoon doorgewinterd! En nu, zij—zeer respectvol—ze heeft een . . . voelt een roeping in haar hart. Maar de Bijbel kennende over vrouwelijke predikers, ziet u, zij weet dat het iets anders is. En God leidt haar in gevangenschappen en zo om getuigenis af te leggen.

³ Het is gewoon geweldig om te—te weten, om te zoeken naar de wil van God. Soms hebben we een gevoel, maar we willen dat gevoel overbrengen in plaatsen; als u niet oplet zal de duivel dat gevoel nemen en het in iets verdraaien. Maar zolang we in de Bijbel blijven, dan zijn we in orde, ziet u, bewegen we precies met de wil van de Here mee.

⁴ En dus, ik geloof dat—dat Rosella uiteindelijk de zendingsvelden in zal keren, ergens, want Amerika wil het Evangelie niet.

Dat weet u. We kunnen dat net zo goed toegeven: dat dit Angelsaksische volk, het ermee afgelopen is. Dat is alles. Er is geen Evangelie meer dat Amerika zal ontvangen. O, je kunt een paar afgedwaalden zo nu en dan krijgen. Maar voor wat het Evangelie betreft: het is voorbij. En je kunt niet eens tot ze prediken, kunt niet tot ze spreken. Ze willen niets geloven. Ziet u? Ze hebben gewoon hun eigen hardhoofdige ideeën en ze zijn koppig.

En het volgende voor dit land is oordeel. Ze zal het ook gaan krijgen. Het kan zijn door crisistijd. Het kan zijn door een atoombom. Het kan zijn door een grote plaag, een ziekte of zoiets, maar ze is er klaar voor. Het komt eraan. Duizenden maal duizenden zullen vallen.

⁵ We gingen langs (gisteren) broeder Zabel en ik, bij... en broeder Wood, van Kentucky komend, waar we drie dagen waren geweest, en gingen langs een woningbouwproject. En broeder Zabel zei: “Er is niet. . .” Ik ben het vergeten. “Bijna geen van die mensen in dat project die zelfs ergens naar een kerk gaan.”

⁶ Zou je hen ernaar vragen: “Wel, we hebben onze televisie. Dat is hoe we troost vinden.” Ziet u? Dat is de Amerikaanse houding. Ziet u? “Wij hebben televisie. We hebben genoeg geld. We hebben fijne auto’s, hebben mooie huizen. Wat hebben wij met de Here nodig? Dat hebben wij niet nodig.” Dat is de houding.

⁷ Ongeveer de enige religie en redding die we hebben, en liefde, is onder echt godvruchtige mensen. Weet u dat de Bijbel zei dat dat zou gebeuren? [Samenkomst zegt: “Amen.”—Red.] Hm-hm. U Bijbellezers, ik hoorde u “amen” roepen, en u prediker daar achterin, dat klopt. De liefde zou zo ver weg zijn, in de laatste dagen—de enige liefde die er over zou zijn, zou zijn tussen de uitverkorenen van Gods volk; dat vader tegen moeder zou zijn en moeder tegen vader en kinderen tegen ouders en verschillende personen tegen elkaar, en de enige liefde die over zou blijven, zou alleen die uitverkorenen zijn, alleen de uitverkorenen. Het woord *uitverkoren* komt daar van het woord *uitgekozen*: “Gods uitverkoren volk.”

⁸ En toen Rosella het verhaal aan mij aan het citeren was, in de kamer, een poosje geleden, zat ik net te denken dat, op die avond, zij zei dat er iets gebeurde. En hoe dat, zei: door heel haar leven heen, toen ze een, gewoon een bezopen alcoholiste zou zijn— kon niet, geen Anonieme Alcoholisten, vier dokters gaven haar op, niets kon worden gedaan—en hoe vanaf precies dat moment er iets plaatsvond.

⁹ Nu, ze is niet die knipogende. . . Ze is een lieflijke, knappe jonge vrouw van 33 jaar oud en zou kunnen doorgaan voor ongeveer 22; gewoon hoe dat God voor haar deed, wat Hij deed— en hoe ze er anders uitziet. En, maar ik zei: “Rosella, voor de grondlegging van de wereld verordineerde God dat moment.” Ja meneer. Ziet u? Juist. En toen de kleine Billy Paul daar achterin, waar is hij, die avond gebedskaarten aan de mensen aan het uitdelen was, wat wist hij ervan aan wie hij een gebedskaart gaf.

Is het niet wonderbaar, Rosella?

[Zuster Rosella Griffith zegt: “Broeder Branham, ik vraag me af of de gemeente zou kunnen bidden dat God voor ons zal leiden; hoe dat Hij sterk was.”—Red.]

Amen. De Here zegene je, Rosella. Ik ben er zeker van dat wij dat zullen doen. Zij wil dat de gemeente bidt dat God haar zal leiden. Dat is Zijn onveranderlijke hand te volgen. O, dat is zo goed.

¹⁰ Ik kreeg een vreselijk voorstel mij vanmorgen voorgeschoteld. Het ging over een multi-maal multi-maal multimiljonair, die hier in Louisville, Kentucky en voor mij een tabernakel van vijf miljoen dollar wil bouwen. Maar iets diep in mijn hart zei: “Wacht eens even, jij bent geen voorganger.” Ziet u? Dus dan, vijf miljoen dollar aan geld dat zou worden uitgetrokken. Nu, om naar de overheid te moeten gaan, om te betalen voor whisky en dat soort dingen, maar het in een tabernakel voor de Here wil steken. Maar ik hoop dat het ergens naar een dienstknecht van God gaat die zal . . . en ergens een dienst voor God. Maar dat is vijf miljoen dollar dat nu gereserveerd is. Denk daaraan, wat een tabernakel dat zou worden.

Ziet u hoe bloemrijk dat eruitziet, Rosella? Maar er is iets *hier* beneden dat anders zegt. Zie? Ziet u? Iets *hier* beneden.

¹¹ Wij komen in deze kleine, oude tabernakel, voor u vreemdelingen. Wel, dit zou een schitterende plek hier op de hoek kunnen zijn, u beseft dat niet, dat mensen deze plek hebben willen bouwen en maken. Maar dit is hoe wij het graag hebben. Ziet u, dit is hoe wij het graag hebben. De oude stoelen waar we daar op zaten, waren de—de oude oorspronkelijke stoelen van de tabernakel hier, maakten de overstroming mee en dreven omhoog.

¹² Mijn Bijbel, die zo open op de preekstoel lag. Die klem zat tegen het plafond en terug naar beneden kwam met een Woord erop: “Ik, de Here, heb het geplant. Ik zal het dag en nacht bewateren, opdat niemand hem uit Mijn hand plukke.” Hoe we eroverheen roeiden met een boot, *hier*. En ze kwam regelrecht terug naar beneden, de stoelen, en gingen regelrecht terug naar hun plaats. Alles wat ze hoefden doen was het uit te schrobben en verder te gaan. Zie? Ziet u? Dus dit is gewoon hoe wij het graag hebben—waar het een gewoon volk is, gewone plaats, en een wonderbare Here. Amen.

¹³ Nu, vandaag hebben we wat . . . we beginnen net aan de room toe te komen, weet u, nadat de—de melk er helemaal uit is gehaald, en alleen de room. En onthoud, er is de melk voor nodig om de room te produceren, weet u. De—de room bestaat uit de bestanddelen van de melk.

¹⁴ Dus we waren in de 1e, 2e, en we eindigen in de 3e en beginnen in het 4e hoofdstuk van het glorieuze boek der Hebreeën. En o, de leringen van dit Boek! Wij zouden er, bij één vers, drie maand lang op kunnen blijven en gewoon laten zien dat de hele Bijbel aansluit bij elk vers in de Bijbel. Hebt u daar ooit

aan gedacht? Er is niet één vers waar u uw vinger op kunt leggen maar dat, met de genade en de hulp van de Heilige Geest, dat we Genesis tot Openbaring er regelrecht mee in verband kunnen brengen.

¹⁵ Er is geen ander stuk literatuur ergens geschreven dat dat kan. En wiskundig en geografisch, in elk opzicht, er is geen boek in de Bijbel geschreven als de Bijbel. . . Er is geen boek in de wereld, bedoel ik, geschreven als de Bijbel. Er is niets. De numeriek van de Bijbel is volmaakt in harmonie; gewoon, zelfs hoofdstukken en leestekens en alles is perfect. Geen ander boek; u zou er geen hoofdstuk uit kunnen lezen zonder dat het zichzelf tegenspreekt. Maar er staat niet één tegenspraak in de hele Bijbel. En werd geschreven door vele, vele, vele mensen; en honderden en honderden en honderden jaren uit elkaar, niet wetende dat één stuk. . . De een schreef het *hier* en de ander schreef het *hier* en de ander schreef het *hier*. Toen het allemaal samen werd gevoegd, vormde het Gods Bijbel. En niet één is in tegenspraak met de andere, en geen, niet wiskundig, geografisch. Al het andere van de Bijbel, alles—numeriek—alles loopt perfect samen. Als dat niet is geïnspireerd, dan weet ik het niet, wat je inspiratie zou noemen? Ik ben zo blij voor de gezegende, oude Bijbel.

¹⁶ Sommigen van hen zeiden: “Bent u een Katholiek? Protestant?”

Ik zei: “Geen van beide. Ik geloof de Bijbel.” Dat is juist. Ik geloof de Bijbel, en ik ben blij dat we nog steeds de vrijheid hebben om het te prediken in dit land. O, het is wonderbaar.

¹⁷ Nu, we zullen eruit gaan studeren. En nu, we zullen opslaan in het Boek Hebreëen en beginnen met het 3e hoofdstuk. En we hielden op bij het 15e vers. En nu, jullie allen. . .

¹⁸ Ik zag het iemand een poosje geleden opmerken toen ik mijn leesbril oppakte. Het is niet dat mijn ogen slecht zijn, maar ik ben over de veertig. Ik kan het *hier* gewoon normaal lezen, maar ik kan het beter met de bril lezen. En ze maakten een leesbril voor mij die ik wil gebruiken omdat ik het beter en sneller kan lezen. En dat is waar ik ze voor heb. Nu, in de. . .

¹⁹ Eerst willen we een kleine achtergrond, want er kunnen misschien wat vreemden onder ons zijn die het eerste deel van het boek Hebreëen niet hebben meegekregen.

²⁰ Bent u mevrouw Cox, die hier aan het eind zit? Wel, ik ben zeker blij haar te zien. Net voor ik begin, als een getuigenis van de genade van God. Hier was een vrouw met een kanker die haar gezicht wegvrat. Dat is zuster Wood haar moeder. En ik was in Michigan met Gene en Leo en hun om de opnamen te maken. En op de weg naar huis belde m'n vrouw mij, of ik belde haar. Ze zei: “Ga onmiddellijk in gebed voor ene mevrouw Cox, mevrouw Wood haar moeder, want een kanker vreet haar gezicht weg.”

Ging al in de zijkant van het oog en tot op het gebeente, recht op de zijkant van haar gezicht, en verspreidde zich gewoon. Een of andere dokter heeft er het een of ander aan gedaan, maakte het alleen maar erger, en heeft het gewoon, deed het verspreiden; deed er een of ander medicijn in.

²¹ En ze brachten haar vanuit Campbellsville, Kentucky, naar . . . of ik geloof Acton, Kentucky naar—naar Louisville voor een behandeling.

²² En dus mevrouw Wood, de eerste keer dat ik haar ooit zag dat ze kapot was. Want, natuurlijk, het is haar—haar—haar moeder en zeker zou ze zich kapot voelen. Ging de kamer binnen en bad voor haar met het vertrouwen dat God zei dat Hij gebed zou verhoren. En na enkele dagen was ze eruit. En daar zit ze nu. Met gewoon, verbazingwekkende genade, wat Hij voor haar heeft gedaan.

²³ Zou u willen opstaan? Ik wil u niet een—een—in het openbaar . . . Waar, waar zat de kanker? Aan—aan de zijkant van het gezicht, ziet u daar, aan *die* kant van haar gezicht, *hierzo* eromheen, tot haar jukbeen, omhoog rond haar oog. En God genas haar. Is Hij niet wonderbaar?

²⁴ Hoevelen waren hier afgelopen zondag om te zien wat de Here deed door een visioen? Een man, zowel kreupel als blind, die hier in een rolstoel zat. En iets deed me zeer toen die oude man die hier zat zei: “Broeder Branham . . .” Ik geloof dat het deze broeder hier was. Zei: “Doe hetzelfde voor mijn vrouw.” Hij heeft een vrouw hier die kreupel is. Mijn hart smolt gewoon. Ik wou . . . Ik zou alles in de wereld geven als ik het kon, maar het is niet. . . ligt niet in mijn macht. Maar het ligt wel in mijn macht en uw macht om te bidden dat God het zal doen. Hij heeft een kreupele vrouw—een verlamde hand, een verlamde voet, lijkt het. En deze man was veel slechter af dan zij, want zij kan opstaan, en kan een beetje lopen, maar deze man kon dat niet eens doen. En hij. . . De hersens, hoofdevenwichtszenuw was weg. Mayos’, een heleboel anderen, hadden hem opgegeven. En een Katholiek stuurde hem hierheen, een Katholieke dokter; en zijn zoon is een priester bij Saint Meinrad daar in Jasper, Indiana. Maar dat legt funderingsstenen voor die opwekking die daar aankomt.

²⁵ En toen hij opstond, zei hij: “Maar ik kan niet. . .” Hij keek, zei: “Ja, ik kan het.” Hij dacht dat hij niet kon zien, weet u. En hij keek omhoog en hief toevallig zijn hoofd omhoog, en daar kon hij lopen en zien; liep zelf door dat gangpad. En zij waren Presbyterianen. Hij was orthodox. En over . . . Denkt u dat alleen de Pinkstermensen of de Heiligheidsmensen kunnen juichen, vergist u zich. Zij kunnen welzeker juichen als ze zoiets zien gebeuren; elkaar omhelzend en juichend. Liep er regelrecht uit en de trap af en duwde zijn rolstoel voor zich uit; aan het

lopen, zonder de evenwichtszenuw in zijn hoofd. Denk eraan. Liep zoals u of ik zou lopen. O, Hij is wonderbaar.

²⁶ Nu: Paulus schreef het boek Hebreeën. En in dit geschrift van de Hebreeën—hij schreef het. En voor hij deze boeken schreef, ontdekken we. . . Nu, we gaan. . . Dit is een zondagsschoolklas en ik zal proberen op te letten en het niet te lang te maken. En dan zullen we dienst hebben, ze vanavond voort te zetten, zo de Here wil. Nu, in het boek Hebreeën, en de overige brieven van Paulus. . .

²⁷ Wie was Paulus? Hij was een overtuigd Hebreeër, een geleerde, en een groot leraar van het Oude Testament. En hij was onderwezen door een van de beste mannen van zijn tijd. Kan iemand mij vertellen wat zijn naam was. Gamaliël, een van de grootste leraren van zijn tijd. En Paulus had aan de voeten van Gamaliël gezeten.

²⁸ Er is iets met de. . . waar u heen gaat, naar welke kerk u heen gaat en welke leraar u leert. Wist u dat? Er—er is iets mee. Daarom behoren we het allerbeste te zoeken dat we kunnen vinden zodat we het beste krijgen; niet vanwege het aanzien enzovoort, maar de echt Bijbelse onderwijzing.

²⁹ Kijk: op een keer toen Israël de woestijn in was gegaan, met hun legers, en ze hadden zeven dagen omgetrokken, en ze hadden geen water meer. En ze stonden op het punt om om te komen; ze zeiden: “O, als er een profeet in de buurt was!”

³⁰ En een van hen zei: “Wij hebben hier Elisa. Hij goot water op de handen van Elia.” Ziet u waar hij mee omging? Met andere woorden: “Hier is Elisa die omging met Elia. Het Woord van de Here is met hem.” Vat u het? Hij werd juist onderwezen. En hij zei: “Hij is hier. Laten we erheen gaan en hem raadplegen, want zijn leraar was Elia, en hij heeft de onderwijzing van Elia in zich.” Ziet u wat een verschil het maakt? Zeker. Wij willen onderwezen worden.

³¹ Dus, Paulus had de onderwijzing van Gamaliël. En Gamaliël was die grote man die de keuze maakte, daar hij zelf een geleerde was, dat toen al dit gedoe van de vroege kerk begon, hij zei: “Laten we onze handen daar niet op leggen, broeders. Als het niet van God is, zal het hoe dan ook op niets uitlopen. Maar als het wel van God is, en wij ertegen vechten, zullen we ontdekken dat wij tegen God vechten.” Ziet u, hij had een goede onderwijzing gehad.

³² Paulus was onder deze man opgekomen, en hij wist dat Paulus een groot leraar was. Dus op een dag, eerlijk van hart, als hij de gemeente vervolgde, en erheen ging om hen te arresteren.

³³ Nu, laten we nog een klein aspect van Paulus nemen, terwijl wij onze achtergrond krijgen.

34 Toen Judas viel door overtreding, door de liefde voor geld, en de eerezucht van het leven, viel hij uit de genade, en ging naar zijn plaats. En de discipelen zeiden: “Er moeten er twaalf zijn.” En de gemeente, met al haar waardigheid—om u te laten zien wat de kerk is; met al haar waardigheid, en al haar kracht, komt zij nog steeds miljoenen mijlen tekort, op haar allerbest. Ze zeiden: “We moeten naar één onder ons uitzien, die de plaats zal innemen.” En ze kozen, door het lot te werpen, Matthias. Matthijs, geloof ik, of Matthias. Matthias is het geloof ik. En toen ze hem kozen en hem bij de twaalf deden, bij de elf, die de twaalf maakten, deed hij niet één ding. Dat is de enige keer dat zijn naam ooit genoemd wordt in de Schriften. Dat was de gemeente die háár keuze maakte.

35 Nu, ze dachten: “Hij is een heer.” Ongetwijfeld. “Hij is een wonderbare man. Hij is een geleerde. Hij is slim. Hij is opgeleid. Hij is een wonderbaar persoon. Hij zou de plaats van Judas innemen en één van ons zijn.”

36 Maar weet u, God maakt soms de . . . naar onze mening, de meest dwaze keuzes. Nu, God zag een kleine haakneuzige Jood, zo vol opvliegendheid als hij maar kon zijn, met zijn mond schuin: “Ik zal erheen gaan en elk van hen arresteren. Ik—ik zal ze in de gevangenis gooien. Ik zal *dit* doen.” Dat was Gods keuze.

De overigen namen een geleerde en een diplomaat. Dat is de gemeente haar keuze.

37 Ziet u, u weet niet wie dat is bij het altaar. U weet niet wie dat is tegen wie u getuigt, in de gevangenis, of waar het ook is. Het mag eruitzien als een vuistvechter, zijn oren gebroken, ogen gevild en, maar u weet niet wie dat is. Werpt u gewoon uw lot, dat is alles; geef hem het Woord. God maakt de keuze.

38 En God kiesde deze kleine opvliegende Jood, of koos hem, liever. Op zijn weg ernaartoe: “Ik zal erheen gaan en ze pakken. Ik—ik zal ze laten zien wat ik kan doen,” op die manier, en God sloeg hem gewoon neer.

God zei: “Dat is Mijn keuze, die daar.”

39 Zou dat niet dwaas zijn voor de gemeente? “Wel, hij vervolgt de gemeente. Hij is een vleselijk mens.” Maar God wist wat er aan de binnenkant van de mens was. Ziet u wat ik bedoel?

40 Dus: Paulus had een ervaring. Hoevelen geloven dat ervaring door bekering komt? Zeker. Als dat niet zo is, zou ik aan de bekering twijfelen. Een bekering brengt ervaring met zich mee. En u kunt het nu nergens aan toeschrijven. Soms kan het juichen zijn. Soms kan het spreken met tongen zijn. Soms kan het wenen zijn. Soms kan het zuchten zijn. U weet niet wat het is, dus probeer het niet ergens aan toe te schrijven. Want ieder van u heeft bewezen er fout in te zijn— u Methodisten en u Baptisten en u Nazareners en Pinkstermensen.

41 Ik zag mensen zo hard juichen als ze maar konden juichen en het goud uit uw tanden stelen, als ze dat konden. Ja meneer. Ik heb mensen in tongen zien spreken alsof erwten op een droge koeienhuid worden gegoten en—en eerlijk waar, met een, tabak pruimen aan de andere kant van de mond en uw keel doorsnijden als ze dat konden. Dat is waar. Dus die dingen hebben niet. . . Er is geen bewijs waarmee je het kunt bewijzen, alleen door het leven dat de persoon leeft. “Aan hun vruchten zult u hen kennen.”

42 Dus, dat is allemaal aan God. Hij maakt een keuze. Hij brengt de dingen samen, en zo is het. Dus als uw leven overeenkomt met de vruchten van de Bijbel, hebt u een vrij goed idee. Als uw geest getuigenis aflegt met Zijn Geest, dat u zonen en dochters van God bent, bent u. . . Al het oude kwaad weg is gevallen en alles nieuw is geworden en u leeft in liefde en u hebt vrede en genade enzovoort, komt u dan aardig dicht bij het Koninkrijk. Want het leven dat in u is produceert dat soort leven. Ziet u?

43 Als u zegt: “O, halleluja, ik sprak in tongen. Halleluja!” Dat betekent niets. Dat betekent niets meer dan als u hier zou zijn gekomen en een deuntje op een gitaar had gespeeld of zoiets. Dat betekent niet één ding. Al sprak u in tongen, al juichte u en liep u op en neer door het gangpad en huilde u tranen alsof u uien had gepeld, dat betekent helemaal niets, niet één ding, tenzij dat alledaagse leven erachter staat, precies, erbij blijft.

44 Nu, als u die dingen doet plus dat leven: “amen;” dat, dat is fijn. Dat is goed. Maar u kunt die dingen doen zonder dat leven te hebben.

45 Dus dan, geen gejuich, niets dergelijks is het bewijs. Jezus zei: “Aan hun vruchten zult u hen kennen.” En de vrucht van de Geest is niet spreken in tongen. Dat is niet de vrucht van de Geest. Juichen is niet de vrucht van de Geest. Wenen is niet deze vrucht van de Geest. Maar liefde, vreugde, vrede, lankmoedigheid, goedheid, zachtaardigheid, geloof, zachtmoedigheid, zelfbeheersing—dat zijn de vruchten van de Geest. Ziet u? Dat is wat de vruchten van de Geest zijn. Goed.

46 Nu: de reden dat we deze dingen hebben: ze houden ervan om organisaties te maken, ziet u. “Wel, wij zullen het hebben. Prijs God, allen die geloven op de wijze dat *wij* doen, wij zullen *deze* kant opgaan. Allen die geloven zoals *wij* doen, wij zullen *deze* kant op gaan.” Maar God wil dat allen *deze* kant opgaan: omhoog.

47 Nu, Paulus, nadat hij deze ervaring had, toen dacht hij dat dat een wonderbare ervaring was. Nu, hoe. . . Laten we—laten we—laten we die ervaring eventjes aanhalen. Paulus was op weg naar Damascus, om wat mensen daar te arresteren, omdat het Evangelie daar verbreid werd. *Evangelie* betekent “het goede nieuws.” En dus werden ze daar verbreid, en vele mensen stonden

op, vol van liefde en vreugde en hadden de Here Jezus lief. En het had zich daarheen verspreid. Dus Paulus kreeg wat brieven van de hogepriester. Hij zei: “Ik zal erheen gaan en ik zal ze allemaal arresteren.”

⁴⁸ Dus nam hij een kleine compagnie wachters met zich mee, tempelwachters, soldaten—daar ging hij de weg op. Terwijl ze de weg af marcheerden en hij gewoon allemaal wetend wat hij ging doen, plotseling gebeurde er iets. Plotseling was er een groot licht voor hem—een groot licht. Nu, het scheen als de zon. Dat is iets vreemds om te gebeuren. Het licht scheen, zodanig dat hij gewoon, zijn ogen bijna uitdoofden; en op de grond viel. En hij—hij lag op de grond, en hij keek omhoog.

⁴⁹ Er waren waarschijnlijk tien of vijftien mannen bij hem. Heeft iemand van die mannen dat licht gezien? Nee meneer. Paulus zag het. Het was niet bestemd voor die mannen om het te zien. Dus sommige mensen kunnen dingen zien terwijl anderen het niet zien. Ziet u? Dus Paulus zag dat licht, in zoverre dat het hem zelfs verblindde. Hij kon enkele dagen lang niet zien; het was zo’n werkelijkheid voor hem. En hij kon niet zien gedurende enkele . . .

Later, toen hij brieven schreef, had hij zo’n last van zijn ogen daardoor, zodat hij met hele grote letters schreef. Hij zei: “Gezien dat ik u geschreven heb met grote letters.” Hij kon nauwelijks zien.

⁵⁰ Hij zat in de gevangenis, en hij vroeg de Here om hem ervan te genezen. En hij raadpleegde Hem drie keer. Maar wat zei de Here? “Mijn genade is genoeg, Paulus.”

⁵¹ Paulus zei: “Dan zal ik roemen in mijn zwakheden.” Want, hij zei: “Tenzij ik verheven zou worden boven de overvloed van de openbaring, werd er mij gegeven een boodschapper van de duivel, een doorn in het vlees, die mij met vuisten slaat.” Hij zou een poosje beter worden, en dan gingen ze er weer.

Met vuisten slaan betekent “slag op slag.” Zoals het schip op zee, weet u, de golven die erop beuken, ziet u, klap op klap.

En hij zou, hij zou beter worden en het dan weer hebben; dan beter worden en het opnieuw hebben. Hij zei: “Here, wat is er aan de hand, neemt U dit niet van mij weg?”

⁵² Hij zei: “Mijn genade is genoeg, Paulus. Blijf maar doorgaan.” Het hield . . .

⁵³ Hij zei: “Nu, als—als ik gewoon perfect was, en alles perfect was,” zei, “dan, als ik zo doorging, o, zou ik opgeblazen worden en zeggen: ‘Ziet u, er is niets mis met mij. De Here zorgt voor mij, broeder. Halleluja!’” Dan raakt u overtuigd van eigen goedheid.

⁵⁴ God moet u af en toe iets geven om u min of meer wat zachtmoedig te maken, weet u. Dat is waar. U een beetje laten

beseffen dat Hij de Baas is. O, is Hij niet wonderbaar? Ja meneer, gewoon heerlijk!

⁵⁵ Dus hij, Paulus, dan, nou, na deze geweldige ervaring te hebben gehad. . .

⁵⁶ Nu, als dat iemand vandaag de dag zou zijn geweest, hadden ze gezegd: “O, prijs God, halleluja. Tjonge, de Here heeft iets voor mij gedaan! Glorie voor God!” Maar niet Paulus; hij was een Bijbelgeleerde.

⁵⁷ Die ervaring moest in overeenstemming zijn met Gods Woord. Ja meneer. Als het niet geheel met de Bijbel aansluit. . . Niet alleen *hierheen* kijken, zeggen: “O ja, hier is het hier. Prijs God, ik heb het.” Nee nee. Dat is niet de manier waarop God het geeft.

⁵⁸ Het moet de gehele Bijbel zijn, alles ervan. Want u kunt. . . Ongelovigen gebruiken deze Bijbel als hun basis om over te debatteren. Maar ze zullen een kleine Schriftplaats *hier* nemen, hier omslaan en nog een kleine *hier* nemen, ze proberen in verband met elkaar te brengen, en het zijn twee algeheel verschillende onderwerpen. Dus u moet de Schrift met de Schrift overeen laten komen.

⁵⁹ Zoals Jesaja zei, het 28e hoofdstuk: “Het moet regel op regel zijn, regel op regel; hier een beetje, daar een beetje.” “Hou vast aan dat wat goed is.” Ziet u, daar is de wijze waarop het komt: regel op regel op regel, Woord op Woord, Schrift op Schrift. Het moet allemaal samen overeenstemmen. Dat is waarom, denk ik, dat in deze lessen zoals we die nu hebben het een groot iets is voor de gemeente, omdat het hen tot een plaats brengt waar al de Schriften bij elkaar aansluiten. En onze ervaring moet aansluiten met die Schrift. O, hier is het! Zo niet, dan is het verkeerd.

⁶⁰ En hoe dat ik jarenlang heb gewandeld, niet wetend wat dat licht was dat Paulus neersloeg. Toen de buitenwereld, de Schriften. . . De mensen, de predikers, mij probeerden te vertellen: “Dat is van de duivel. Wel, u zult een waarzegger zijn. U zult een spiritist worden. Hou je daar niet mee bezig, Billy. Er is iets verkeerd mee. Doe dat niet, jongen. Dat is verkeerd. Dat is de duivel. Wel, jongen, je zult nog een medium worden. Je zult een spiritist zijn als je dat doet. O, al dat is van de duivel is. Dat is—dat is niet in orde.” Maar toen. . . Ik wilde dat niet prediken.

⁶¹ Maar zoals op de weg naar Damascus toe—Paulus wilde het niet prediken, totdat hij ontdekte of het juist was of niet. Dus gaat hij naar Arabië toe voor drie jaar en bestudeert de Schrift. O! Toen hij eruit kwam, zei hij: “Schud het nu maar uit me.”

⁶² Hij wist dat hij Farizeeën moest confronteren. Dat hij Sadduceeën moest confronteren. Dat hij de wereld moest confronteren, en de heidenwereld. En dus Paulus, deze Bijbel is geschreven, dit boek Hebreeën is geschreven voor dat doel. Hij schudt die Hebreeën, en neemt dat Oude Testament en laat het

hier in het Nieuwe Testament zien. “Dit is God,” zei hij—“hier is het; bij—bij al de profeten en alles.” Begint daar bij het begin, het 1e hoofdstuk dat we hadden: “Want God eertijds menigmaal, ver terug in oude tijden, op verschillende manieren, sprak tot de vaders door de profeten.” Dat is hoe God Zijn boodschap bracht—getest door de Urim Tummim. “Maar heeft in deze dag tot ons gesproken door Zijn Zoon, Christus Jezus,” getest door Zijn Bijbel. Daar hebt u het.

⁶³ Dus deze ervaringen waarvan de wereld zegt: “O, het is mentaal. Nou, niemand. . .” Toen die engel verscheen, dat licht hier op de rivier toen ik mijn eerste opwekking hier op de hoek predikte, wij al die mensen doopten. . . Ik geloof, broeder Fleeman, dat u er misschien geweest was in de. . . Ik weet niet of u hier toen was of niet. Hoevelen waren hier toen de—toen het licht op de rivier verscheen? Is er iemand van de oudgedienden hier? Ja, sommigen van hen. Toen het—hier bij de rivier.

⁶⁴ En zij zeiden: “Het was gewoon een gezichtsbedrog.” Velen van ons stonden er naar te kijken, en hier kwam het neer. En toen, jaren later, bewees God het door een mechanisch oog van een camera. Het is waar.

⁶⁵ “Wel, is het—is het een of andere verbeelding, is het iets dat—dat. . .?” Nee meneer. We nemen het hier in de Bijbel en laten het u zien. Dat het dezelfde Here Jezus is. Hij doet hetzelfde. Zijn handelen is hetzelfde. Zijn kracht is hetzelfde.

⁶⁶ Kijk, afgelopen zondag hier. Ginder, op mijn bed liggend—heb de man nog nooit in mijn leven gezien. Kwam eruit en zei: “Er is een man in de tabernakel, en hij is grijs. . . zwartharig, grijzend. Hij is blind en hij kan niet lopen. Hij zit in een rolstoel. Een man met zwart haar stuurde hem erheen; een dokter: dr. Ackerman, een man met zwart haar, Katholieke man. Stuurde een man, zat *daar*. En ZO SPREEKT DE HERE,” stond op, liep weg met zijn gezichtsvermogen en alles. Wat deed het? Hier is dezelfde engel. Dezelfde die Paulus neersloeg die op weg ging naar Damascus, leeft in Zijn gemeente en Zijn volk vandaag de dag. Het is Schriftplaats die overeenstemt met Schriftplaats. Dat is de wijze hoe het moet zijn.

O, wij hebben de *lauwwarmen*. We komen daar na een poosje op.

⁶⁷ O, we hebben wat dieps voor ons, als we er maar op in kunnen gaan, vandaag en vanavond. Nu is het net begonnen in de diepe wateren te komen. Waar je. . .

⁶⁸ Weet u, toen ik een kleine jongen was, had ik vroeger een kleine vijver achter de plek, en ik zou daarheen gaan. En al wij kleine kinderen zouden er naakt ingaan; kleine, ongeveer zes, zeven jaar oud. En wij. . . Het water is ongeveer zo diep. Het was niet meer dan een varkenspoel. En ik had daar een zeepkist. Ik zou laten zien dat ik kon duiken; hield mijn vast en spetteren, en

deed zo. En mijn kleine buikje zou de modder raken, weet u, en het zou gewoon alle kanten op vliegen. Ik vertelde mijn vader dat ik kon zwemmen.

⁶⁹ Hij bracht me daar op een dag heen. Hij zei: “Ik wil zien hoe je zwemt.” Ik sprong eraf, weet u; trok mijn kleren af, een klein Robinia bosje; en rende erheen en stortte me in het water. Ik begon te spetteren, de modder die alle kanten opvloog. En pa zat op een duiker. Hij zat daar en keek een paar minuten naar mij. Zei: “Kom uit die waterpoel en ga een bad nemen en ga naar huis.” Ziet u?

⁷⁰ Wel, zo is het ongeveer, sommigen van ons die onszelf Christenen noemen. Wij spetteren in de modder. Dat is waar. Zolang u verankerd bent: “Ik ben een Methodist. Ik ben een Pinkstergelovige. Ik ben een Presbyteriaan. Ik heb een bewijs; ik heb het.” U spettert in de modder.

⁷¹ Op een dag, ik was bij mijn oom. Ik bleef hem zeggen. . . Hij was ongeveer vijftien, zestien jaar oud. We waren bij de rivier. Ik zei: “Oom Lark, ik kan zwemmen.” En ik zat achter op de boot, weet u, voelde me goed veilig. Hij nam gewoon de roeispaan en duwde me eruit in water van ongeveer drie meter diep. Toen was het anders; al het gespetter en geschreeuw dat u ooit in uw leven hebt gehoord.

⁷² Op een dag wordt u eraf geduwd; u kunt maar beter weten waar u staat. Ja meneer. Als u Hem kent, zult u. . . Kunt Hem maar beter werkelijk kennen. Dat is waar.

Maar nu gaan we diep water in, diep water, waar het u zal doen verdrinken als u—als u geen goede, uit de kluiten gewassen Christen bent.

⁷³ Let op: het Woord. Paulus vond eerst dat; hij ging terug in het Oude Testament en hij vond dit. Hij zag dat die ervaring van hem, absoluut. “Nu, wat was dat dat mij neersloeg?”

⁷⁴ Het was een licht—groot licht dat daar stond, schijnend als de zon, dat voor zijn gezicht stond. Hij zei: “Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?”

⁷⁵ Hij zei: “Here, Wie zijt Gij Die ik vervolgt?”

⁷⁶ Hij zei: “Ik ben Jezus.”

⁷⁷ “Ik dacht dat Hij een—een man was, een hand met littekens had, waarvan ze beweren dat Hij nu in samenkomsten verschijnt, met spijkerlittekens in Zijn handen en Zijn hoofd.” Nee, nee; niet *dat* lichaam, niet in *dat* lichaam. Ziet u? Hij is nu een licht. Saul. . .

⁷⁸ Toen Hij hier op aarde was, zei Hij: “Ik kom van God. Ik ga terug naar God toe.”

⁷⁹ Hij was de engel die de kinderen van Israël leidde in dit licht, door de woestijn. Hij keerde terug naar datzelfde licht. En Paulus

zag het, uit het Oude Testament. Hij zei: “Ik ben Jezus, de Engel des Verbonds.”

⁸⁰ En Hij werd vlees, om ons te verlossen. “Nam niet de vorm van engelen aan,” vinden we in voorgaande hoofdstukken, die we bestuderen. “Hij nam nooit de natuur van engelen aan, maar was het Zaad van Abraham,” dat Hij gekend mocht worden, dat mensen God *zien* konden. Amen.

Nu zegt Hij: “Ik zal daarnaar terugkeren.”

⁸¹ En toen Paulus dat zag, zei hij: “Zeker was dat Hem. Dat was Hem.”

⁸² Petrus had een ervaring op een avond terwijl hij aan het bidden was. Datzelfde licht kwam het gebouw binnen, opende de deuren voor hem uit, ging de straten in. En Petrus dacht dat hij droomde; hij was zo gezalfd. Hij wist niet wat er plaats had gevonden. Hij zei: “Ben ik net wakker geworden? Maar ik ben hier buiten op straat.”

⁸³ En hij ging naar het huis van Johannes Markus. En het kleine meisje opende de deur, een kleine dame daar, die in een gebedssamenkomst was geweest. Er klopte iemand aan de deur. Opende de deur. “O,” zei ze, “hier is Petrus nu. Jullie bidden dat hij uit de gevangenis komt. De Here heeft hem bevrijd.”

⁸⁴ “O,” zeiden ze, “kom nou.”

“O Here, bevrijd hem!”

⁸⁵ “Wel,” zei ze, “hij staat aan de deur te kloppen.”

Petrus bleef maar bonzen: “Laat me erin.”

⁸⁶ “O,” zei ze, “het is Petrus.” In die dagen—ze hebben het nog steeds—een kleine trekstang. Een klein dekseltje hier die je oplicht om naar buiten te kijken, ziet u. Voordat je je gast binnenlaat moet je weten wie er aan je deur klopt. Want ze hadden rovers; als je de deur opende, zouden ze je doden.

⁸⁷ Dus, ze openden de deur. Ze zei: “Het is Petrus.”

⁸⁸ Ze zeiden: “O! O, tjonge, hij is dood. Dat is zijn engel die daar staat. Ziet u? Is al in zijn verheerlijkt lichaam gegaan, weet u, die theofanie.”

⁸⁹ Herinnert u zich hoe we het doornamen, de grote diamant, hoe het het licht weerkaatste, hoe het daarnaar terugging? De . . . “Wordt deze aardse tabernakel ontbonden, hebben we er al een die wacht.”

En zij dachten dat Petrus al gestorven was, dit oude lichaam gevallen was en dat ze het over een paar dagen zouden begraven, dat hij was ingegaan in zijn engel, of zijn verheer-. . . Niet verheerlijkt lichaam, maar in zijn theofanie—het lichaam dat al voorbereid is. Het kon uw handen niet schudden. Het heeft geen handen om zo te schudden, maar het is in een beeld van een man. “Nergekomen, en klopte op de deur.”

90 Ze zei: “Nee. Het is Petrus. Hij staat daar.” Hij opende de deur en liep naar binnen. Daar was hij. Nu: Petrus werd bevrijd door dit licht.

91 Nu, op dezelfde manier dat die vroege . . . dat Paulus, in de vroege gemeente, dat licht van God zag dat op Paulus scheen, hetzelfde is neergekomen. Nu, mensen kunnen van alles zeggen—dat maakt het nog steeds niet waar. Maar wanneer God iets bewijst, het werk ervan het bewijst. De camera het dan bewijst. En alles dat wij . . . dat de Here heeft gedaan, is absoluut, onfeilbaar bewezen dat het God is— door de Schriften, door Zijn werking, door ervaring. Maar ze willen niet luisteren.

92 Kijk hier in deze tabernakel. Nu, onthoud, u weet dit. Wij verlangen niet naar menigten. We hebben sowieso geen plaats om ze te bergen. Maar kijk. Een samenkomst van dit type, waar we hiervoor samenkwamen, zou de Falls Steden moeten aantrekken. Maar ze zijn dood. Ze zijn absoluut dood. Ze hebben ogen maar ze kunnen niet zien.

U zegt, u: “Wel, broeder Branham, waarom gaan ze niet naar een dokter en hun ogen laten corrigeren?” Hij kan dat soort zien niet corrigeren.

93 Jezus zei: “Als u Mij had gekend, zou u Mijn dag gekend hebben.” Hij zei: “Jullie blinde Farizeeën. Jullie kunnen het aanzien van de hemel onderscheiden, maar de tekenen van de tijd kunnen jullie niet onderscheiden.”

94 Gaat dat over uw hoofd heen? Luister. Kijk naar de tekenen waarin we hier leven. Nu, het is gewoon niet een . . . Ikzelf, ik ben gewoon een man—niet eens een prediker, om over te spreken. Ik heb geen opleiding, wat de wereld “een prediker” noemt. En wij zijn gewoon arme mensen. Kijk naar het gebouw waarin we ons bevinden. Kijk naar de kathedralen vanmorgen. Maar kijk waar God is. Daar ligt de zaak.

95 Zo stond Moab daar in al zijn pracht en zijn schoonheid, maar daar was Israël in tenten. Maar waar was God? Er was een stel kleine heilige rollers daarginds die alles deden wat er verkeerd was. Maar Bileam, hun—hun bisschop, faalde erin om die geslagen rots te zien, die koperen slang, die Vuurkolom. Zijn ogen waren blind. Hij kon het niet zien. Hij zei: “Ze verbeelden zich dat gewoon.” Maar Hij was daar.

96 Gezegend zij God, o, Hij is hier! God is hier, en Hij doet hetzelfde wat Hij gedaan heeft. En Hij is wil- . . . Wij vergelijken de Schrift met de Schrift. God heeft Zich nooit afgeschilderd als iets groots op aarde, maar Hij heeft altijd onder de gewone en nederige mensen gewoond. En hier is Hij vanmorgen en doet hetzelfde. De Schrift betuigt het. De camera betuigt het. Nu, die . . . de reden dat ik naar die foto verwees, het is niet omdat ik daar ben. Ik ben—ik ben gewoon een zondaar, gered door genade, zoals u dat bent. Maar wat ik probeer te zeggen is: het is Zijn

tegenwoordigheid met ons. Dat is de hoofdzaak. Wel, als Hij mij een—een geïncarneerde Elisa maakte—als u geen geloof had om het te geloven, zou het u nooit iets helpen.

“Hij kwam tot de Zijnen, de Zijnen ontvingen Hem niet.”

⁹⁷ Dat is de reden, hier in de stad vandaag. Wel, ik zou hier een opwekking kunnen beginnen, in een of ander groot gebouw of zoiets: u zou nooit veel mensen ertoe krijgen het te geloven. Ze zullen het gewoon niet. Ze kunnen het niet. Hun dag is voorbij.

⁹⁸ Deze zelfde les vanmorgen in Afrika zou waarschijnlijk tienduizend, minstens, tienduizend zielen tot Christus brengen; waar er misschien één zondaar die hier vanmorgen zit of zoiets, een teruggevallene. De meesten van hen zijn gewoon door en door uitgezift totdat het gewoon afgelopen is. Dat is alles.

⁹⁹ Maar wat we proberen te zeggen is: de Schrift die met de Schrift overeenkomt. Nu, het maakt niet uit hoe geweldig de ervaring is, tenzij het overeenkomt met de Schrift, is het verkeerd.

De Urim Tummim—ongeacht hoe goed de profeet was, als hij sprak en die lichten niet op de Urim Tummim flitsten, was het verkeerd; hoe goed de droom ook leek, als het niet op de Urim Tummim flitste, was het verkeerd.

Toen dat priesterschap eindigde, zette God Zijn Bijbel op. Paulus zei: “Als een engel uit de hemel zou komen,” Galaten 1:8, “en enig ander evangelie zou prediken dan wat u reeds gepredikt is, laat hem vervloekt zijn.”

¹⁰⁰ De Engel uit de hemel zei tegen Johannes de openbaarder, wat God Zelf was: “Ik, Jezus zond Mijn engel ter betuiging van, of om deze dingen te tonen.” Hij zei: “Als er iemand één woord aan toe zal voegen of één Woord van weg zal nemen, hetzelfde zal voor hem uit het Boek des Levens worden weggenomen.” *Dit* is het: de Bijbel.

¹⁰¹ Daarom, deze ervaringen en deze dingen die we hebben die hier gebeuren, als het niet betuigd was door Gods Woord, zou het verkeerd zijn; het maakt mij niet uit wat er zou gebeuren, het zou verkeerd zijn. Dus het is Schriftuurlijk absoluut de waarheid. O, ik ben zo blij dat ik een lid ben van het grote lichaam van Christus.

¹⁰² Nu, laten we nu gaan—we komen tot de les. Nu, we eindigden hier waar hij zei: “Aangezien dat wij omringd zijn. . .” niet. . . Sorry. Dat is. . . Ik citeerde het 12e hoofdstuk. Ik was het aan het lezen, maar ik heb het niet bestudeerd. Ik. . .

¹⁰³ Broeder Norman die daar bij mij thuis verblijft, en hij weet dat ik gisteren pas ben aangekomen, en de broeders weten het daarginds, dat ik net ben aangekomen. De enige keer dat ik de Schrift door kon lezen, was toen ik hier zat, een paar minuten zat. Dat is waar. Bestudeer het niet; ik wacht gewoon op de Heilige

Geest om het te geven, precies zoals Hij het wil. Hij weet waar de persoon is die het moet hebben. Dus als ik iets had besloten dat ik zou gaan zeggen, dan is het verkeerd. Maar als ik het Hem gewoon laat doen, zal Hij het regelrecht naar de plek brengen waar het hoort. Ziet u? “Neem u niet voor wat u zult zeggen, want u bent het niet die spreekt, het is uw Vader Die in u woont. Hij doet het spreken.”

¹⁰⁴ Nu: het laatste hoofdstuk, vorige hoofdstuk, hoorden we dit: dat: “Hoe zullen wij ontkomen als wij deze grote redding veronachtzamen; Die ons eerst werd gepredikt door de Here Jezus, en Hem met degenen die Hem hoorden?” Dezelfde dingen die Jezus deed, om te laten zien, diezelfde dingen zoals die hier plaatsvinden: dezelfde Engel van God, dezelfde werken, hetzelfde bewijs, hetzelfde alles, alles erbij, hetzelfde Evangelie, precies met het Woord. “Als dat door de Here werd onderwezen, dan bevestigd door Zijn discipelen, dat wij hebben gehoord,” Paulus evenzo, “hoe zullen wij ontkomen als wij zulke grote redding veronachtzamen?”

¹⁰⁵ Nu, Paulus zei dat tegen zijn Hebreeuwse gehoor. Nu, ze hadden geen bandrecorders, vandaag, zoals wij hier hebben. Maar ze hadden schrijvers die daar zaten en het opschreven, net terwijl Paulus het predikte.

En dat is wat het hier is. Wij krijgen het via bandrecorders, en deze banden gaan over de hele wereld, ziet u, om te laten zien dat het de waarheid is. Onze godsdienst is niet tevergeefs, het is absoluut de opgestane Jezus Christus—hetzelfde. Nu, we moeten het niet veronachtzamen.

¹⁰⁶ Nu, ga niet gewoon uit de kerk vandaag en zeg niet: “Wel, ik geniet er wel een beetje van om daarheen te gaan. Ik hou van het zingen en de mensen zijn vriendelijk rond die kleine oude kerk.” Doe dat niet.

¹⁰⁷ Broeder, laat uw hart in vuur en vlam komen; zeg: “Hier, ik moet hier iets aan doen. Ik moet eropuit en kijken of ik kan zorgen dat iemand gered wordt.”

¹⁰⁸ En er niet uitgaan en zeggen: “Gezegend zij God, als u zich niet bekeert, zult u omkomen.” Nee.

Ga er zachtaardig mee om. “Wees zo wijs als een slang, zo argeloos als een duif.” Ziet u, dat is de manier om te gaan. Benader de persoon, als hij kippen houdt, praat een poosje met hem over kippen. Ziet u? En dan, voor u het weet, zult u over de Here spreken. Als hij een boer is, praat over zijn boerderij.

¹⁰⁹ Als hij auto's verkoopt, praat een poosje over zijn auto's: “Wat mooie auto's hebt u,” enzovoort. Ziet u?

¹¹⁰ Totdat u de geest opvangt, wanneer Vader zegt: “Nu is het de tijd om hem te benaderen over zijn ziel.”

111 U kunt het erop uit laten lopen, ziet u: “Dat is een fijne auto. Weet u, vervoer is vandaag de dag geweldig geworden. O, hoe de landen dicht bij elkaar zijn gebracht; en de steden van onze landen, dicht bij elkaar. Vrienden en moeders kunnen elkaar bezoeken. Weet u, het is geweldig om auto’s te hebben zoals u die verkoopt.”

112 “Ja meneer. Dat is het zeker. Mm-hm.” U weet wel, aan zijn sigaar trekkend of wat het ook is. “Ja, dat zijn goeie wagens.”

113 “Hebt u er ooit aan gedacht wat men vroeger zou hebben gedacht als ze zoiets hadden gezien?” Gewoon zo doorgaan, weet u.

Zegt na een poosje: “Ja, ja, jazeker.”

114 “Weet u, nog iets wat het doet: het brengt, zoals wij die hebben, zoals bij opwekkingen. Mensen kunnen snel van over het hele land komen voor een opwekking.” Ziet u, u opent de weg, de hele tijd, weet u.

115 Als u voelt dat iets de weg blokkeert, stop daar, ga *hier* op over. Zoals een dokter zei, uit Phoenix, zei: “Here, vul mijn mond met goede woorden en geef me dan een stootje wanneer ik genoeg heb gezegd.” Ziet u? Ja. “Geef me een stootje wanneer ik genoeg heb gezegd.”

116 Nu—merk nu op, we gaan beginnen bij het 15e hoofdstuk, of 15e vers van het 3e hoofdstuk; aandachtig nu.

Terwijl er gezegd wordt: Heden, als u . . . Zijn stem hoort, verhard uw harten niet, zoals in de provocatie.

117 Nu, kijk, Paulus die hier spreekt. Nu, er wordt gezegd: “Heden, na zo’n lange tijd.” We zullen er op ingaan, na een poosje, dat: “Heden, zo’n lange tijd.” Komt in het volgende hoofdstuk: “Na zo’n lange tijd.”

. . . wordt er gezegd: Heden, als u . . . Zijn stem hoort, verhard uw harten niet, zoals in de dag van provocatie, toen ze God provoceerden.

118 Nu, laten we het volgende vers lezen.

Want sommigen hebben, toen zij gehoord hadden, hebben ook geprovoceerd: . . .

Nu, waar heeft hij het over? Het Evangelie.

. . . ofschoon niet allen die uit Egypte kwamen door Mozes.

Maar met wie Hij veertig jaar lang erg te doen had? Was het niet met hen die gezondigd hadden, van wie de lijken in de woestijn vielen?

119 Laten we hier een ogenblik stoppen. De *provocatie*, “toen ze provoceerden.” Nu, wat deed God? Nu, Paulus probeert te spreken. Wat is het dat hen uit Egypte leidde? Was het Mozes? Nee. Mozes was het vleeselijke instrument.

¹²⁰ Nu, we hebben een achtergrond hier. We willen het rechtgetrokken hebben nu. Wanneer we deze plek hierzo bereiken over enige ogenblikken, dat u het—u het zult zien.

¹²¹ Nu, God had Zijn volk met ongeregelde rust. Ze waren daar in Egypte. Ze waren uit hun juiste positie. Ze waren uit hun thuisland. Ze waren vreemdelingen en pelgrims; en God zou hen gaan brengen van die plaats waar ze in woonden in—in Egypte, naar het thuisland toe.

¹²² Een beeld van vandaag; we zijn niet tot rust gekomen. Hier duurt het niet lang. Kleine jongetjes met mollige handjes aan het knikkeren, kleine meisjes met de poppen aan het spelen; al gauw, weet u, hebt u grijs haar en bent u gerimpeld. Er is hier iets mis. Dit is niet thuis. Wij zijn op de verkeerde plaats. Daarom zeggen wij dat wij pelgrims en vreemdelingen zijn. Er is iets gebeurd.

¹²³ Een kleine dame zei vanmorgen in de kamer, van hoe mensen haar soms uitlachen. Ik zei: “Maar, beste zuster, u bent niet van die mensen.” Wij zijn een ander volk.

¹²⁴ Mijn kleine meisje zei: “Papa, *die en die* meisjes deden *zus en zo*, wat ze deden.”

¹²⁵ Ik zei: “Maar kijk, lieverd,” ze hadden deze platen van Elvis Presley; ik zei: “Ik zou ze niet in mijn huis willen.”

¹²⁶ Ze zei: “Maar papa, zij zijn aardige kleine meisjes.”

¹²⁷ Ik zei: “Dat zou kunnen. Ik heb daar niets tegen in te brengen. Maar er is één ding: wij zijn anders. Wij zijn anders. Niet dat wij anders willen zijn, maar de Geest, die in ons is, is daaruit vandaan gekomen. U bent van een andere wereld.”

¹²⁸ Wanneer ik naar Afrika ga: ik kan niet wennen aan hun—hun—hun manier van leven. Ze dragen geen kleren. Ze zijn naakt. En ze rapen iets op dat verrot is, waar maden in zitten, ze eten het hoe dan ook, het maakt geen verschil. Ziet u?

¹²⁹ En, dit is anders. Weet u, eens waren we allemaal zo, maar de beschaving heeft ons ertoe gebracht en ons anders gemaakt.

En bekering heeft dat miljoen maal verdubbeld. Wij willen de verrotte dingen van de wereld niet meer. Christus heeft ons Christenen laten worden, zoals de beschaving ons schoon heeft laten worden. En merk op, niet alleen dat, maar wij belijden dat wij pelgrims en vreemdelingen zijn. Wij zijn niet van de wereld. Dan wilt u niets met de wereld te maken hebben. En die dingen zijn overgegaan.

¹³⁰ Nu, Israël was daar in Egypte. Zij waren geen Egyptenaren. Egyptenaren—het was een schande voor een Egyptenaar om zijn handen op een schaap te leggen. En Israël waren schaapherders. En hoe het Mozes moet hebben getroffen, na al de vernedering, van een Egyptenaar te zijn, veehouders.

Hebt u opgemerkt wat de farao tegen Jozef had gezegd, enzovoort? “Het is een gruwel.” Zei: “Uw volk zijn schaapherders.” En zelfs, een Egyptenaar kon zelfs niet zijn handen op een schaapherder leggen. Hij was een ander volk.

¹³¹ En zo is het met een Christen vandaag; wanneer hij wedergeboren is. Het is niet. . . Het is vuil voor hem om er omgang mee te hebben, waar mensen drinken en vuile moppen vertellen en vrouwen naakt. En alles. . . Het, het is—het is vuiligheid. O, gezegend zij de Here! Wij zijn pelgrims hier. Wij zijn vreemdelingen hier. De geest is bekeerd en wij kijken uit naar een Stad, waar vrouwen geen korte broeken dragen. Wij kijken uit naar een Stad waar ze geen bierkroegen hebben. Wij zien uit naar een Stad waarin gerechtigheid woont. Dus wij zijn pelgrims.

¹³² Dus God kwam neer in een grote vuurbundel, als een stralenkans, daalde neer in een struik en begon Zich eerst aan Mozes te openbaren. Mozes zei. . .

U weet hoe we de les onlangs 's avonds hadden, hoe dat toen Jezus hier op aarde was, Hij zei: “Wel, voor Mozes was, BEN IK.” Dat was Jezus in de brandende struik, in de Vuurkolom. Het is Jezus vandaag, Dezelfde.

En Hij openbaarde Zich in een Vuurkolom, en Mozes kreeg de ervaring. Hij gaat naar Egypte toe. Hij predikt het Evangelie, het goede nieuws, en tekenen en wonderen volgden hem. Begrijpt u het? Vandaag net zo.

¹³³ Niet alleen dat, maar toen die Hebreërs eruit kwamen, in het Licht wandelden, werden ze geleid door dezelfde Vuurkolom. En de Bijbel zei dat: “Verzoek God niet.”

¹³⁴ Let hierop. Laat me het voorlezen.

Terwijl er wordt gezegd: Heden als u. . . Zijn stem hoort, verhard uw hart niet, (Zijn stem, die tot uw hart spreekt.) zoals in de provocatie. (Toen zij Hem provoceerden.)

Luister.

Want sommigen, toen zij het gehoord hadden, hebben geprovoceerd: . . .

¹³⁵ Hoevelen weten dat de Israëlieten God geprovoceerd hebben met hun ongeloof? Ze murmureerden, zij hebben volledig. . . God liep daar regelrecht heen. En toen ze allemaal. . . Al gauw kwamen zij in moeilijkheden.

Hier was deze Vuurkolom boven hen. Ik weet niet of zij het allemaal zagen of niet. Mozes zag het tenminste. En het was boven hen en zij keken ernaar. En toen ze neerkwamen. . . Stel dat als zij het niet zagen—ik weet niet of ze het wel of niet zagen. Het ging voor hen uit. De Bijbel zei dat het daar was.

¹³⁶ Er stond: “De Ster ging voor de wijzen uit.” Niemand zag het behalve de wijzen. Het ging over elke sterrenwacht heen. Ze hielden de tijd bij door de sterren. Niemand zag het behalve de wijzen. Het was voor hen om het te zien; en de wijzen waren het voor wie de Ster werd gezonden.

¹³⁷ En de Vuurkolom werd naar Mozes gezonden, en Mozes werd naar de kinderen van Israël gezonden. En zij moesten Mozes volgen. Zij konden Mozes wel zien, en Mozes zag het licht.

Daar gingen ze. Toen gingen zij weg. En toen zij weggingen, kwamen ze bij de Rode Zee. En o, zij—ze hadden al die tekenen gezien van wonderen en dergelijke die plaatsvonden terwijl ze nog ginds in de—in het oude land Egypte waren, maar toen ze daar op hun reis kwamen, net bekeerd en eruit gebracht. Dan, al gelijk, weet u, kwamen ze in moeilijkheden.

¹³⁸ God houdt ervan om u in moeilijkheden te brengen. Hij houdt ervan om moeilijkheden te sturen en te zien wat u eraan zult doen. Dus Hij hield gewoon de Rode Zee tegen, en voor u het wist, liet Hij hen regelrecht naar deze plaats toe marcheren, en zond farao toen achter hen aan. Ziet u hoe God het graag doet? Hij houdt ervan om Zijn kracht en liefde te tonen. Hij is God, en Hij houdt er gewoon van om u te laten zien Wie Hij is. Amen.

En wat vandaag het probleem is: mensen zeggen: “O, die dagen zijn voorbij.” Nee. Hoe kan God Zichzelf vertonen, wanneer u zulke dingen wordt onderwezen? Maar God houdt ervan om Zichzelf te manifesteren.

¹³⁹ Hier komen de kinderen van Israël, wandelend in het licht. Mozes die voor hen uitging. Daar waren ze. “Komaan; *dit* is de weg. God roept. We gaan eruit. We gaan naar het beloofde land.”

“O, halleluja!” Hier waren ze allemaal, aan het juichen en springen, en een goeie tijd aan het hebben, weet u. En voor u het weet, keken ze achterom en zeiden ze: “O, wat is dat stof?”

¹⁴⁰ Een van hen klom op een heuvel, zei: “O, o! Ach, ach! Het is farao’s leger.”

¹⁴¹ God zei: “Waar ben je zo bang voor? Geloofde je niet wat Ik daarginds deed? Waar maak je je zo’n zorgen over? Waarom maak je Mij toornig?”

¹⁴² Toen ze daar aankwamen—Mozes ging heen en deed voorspraak bij God. God opende gewoon de Rode Zee en ze liepen naar de overkant; sloot de vijand in. Dat is de wijze waarop God het doet. Word niet bang. Raak niet helemaal opgewonden. Word niet geërgerd. U provoceert God.

¹⁴³ Wat deed Hij toen? Leek op: “Wel, wij hadden één grote beproeving; prijs God, wij zijn eroverheen gekomen. We zullen er niet meer hebben. We zijn op weg naar het beloofde land.” En Hij leidde hen regelrecht de woestijn in waar er geen water is. Kunt u zich voorstellen? God, met Zijn—met Zijn geheiligde,

heilige volk, leidde hen regelrecht in *deze* val; haalde ze toen uit die val, en leidde hen regelrecht hierheen waar er geen water is. Terwijl Hij hen een weg op had kunnen nemen waar er wel water was. Wel, Hij zou gewoon een rivier hebben kunnen maken langs de hele weg als Hij het had gewild. Hij had elke berg in vreugde kunnen laten uitbreken, water vijftien meter de lucht in spuitend, als Hij dat had gewild. Zeker kon Hij dat. Maar als Hij dat had gedaan, zou het te gemakkelijk zijn geweest. O, ik hou ervan! Gezegend zij de Naam van de Here.

144 “Waarom liet God *dit* gebeuren, broeder Branham? Waarom heeft God . . .?”

God doet dat. Laat Hem met rust. Loop gewoon door. Dat is Gods zaak. “De voetstappen van de rechtvaardigen worden door de Here bevorderd.” Ja meneer. Wat voor verschil maakt het uit?

145 “Ben al mijn geld kwijt, broeder Branham.” Wel, prijs God hoe dan ook.

146 “O, ik deed *dit* en *dit* gebeurde, een storm deed mijn huis omwaaien.”

147 Prijs God hoe dan ook. “De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen, gezegend zij de Naam van de Here.” Blijf gewoon doorwandelen. Het is allemaal de glorie van God. God weet wat Hij doet.

Sommigen door het water, sommigen door de
vloed,
Sommigen door diepe beproevingen, maar
allen door het bloed.

148 Dat is de wijze waarop Hij hen leidt. Dat is juist. O, tjonge! Ik voel me alsof ik gewoon kon stoppen en schreeuwen. Dat is de wijze waarop Hij Zijn dierbare kinderen leidt. O, kunt u gewoon voelen . . .? Nu, ik ben geen psycholoog, maar kunt u gewoon die lieflijke Geest nu over het gebouw voelen baden? Wat als onze ogen nu open zouden gaan en zien wat er aan de zijkanten van deze muren staat, op en neer langs deze gangpaden?

149 De oude Elisa, op een morgen, toen die jongen zo blind was als hij maar kon zijn, hij zei: “Kijk naar de Syriërs daarginds.”

Zei: “Maar er zijn er meer bij ons.”

Zei: “Ik zie niemand.”

Zei: “Here, open die jongen z’n ogen.”

150 Hij keek rond, die oude profeet, daar overal omheen stonden bergen in vuur en paarden van vuur en strijdswagens van vuur. Hij was toen overtuigd.

151 Hij zei: “We zullen er gewoon heen gaan en ze met blindheid slaan.” Zij hadden hun gezichtsvermogen, net zo perfect als ooit, maar ze waren blind voor hém. Zei: “Zoeken jullie allen Elia?”

Zei: “Ja.”

152 Zei: “Komaan, ik zal jullie laten zien waar hij is.” En dat was hem die ze leidde. Zij wisten het niet.

153 Zo is het vandaag. Christus is hier. De Heilige Geest is hier en doet dezelfde dingen die Hij altijd heeft gedaan, en de wereld is er blind voor. Ze weten het niet. “O, ik—ik weet dat nog niet. Mijn voorganger. . .” O, arme, verkommerde mensen! Ziet u wat ik bedoel? Ze zijn er blind voor. Ze weten het niet. God is aan het leiden.

154 Nu, ze kwamen door de woestijn Sin; er was geen water daar. God had het er gewoon allemaal in voorzien. O, en vonden ze een plas water, zeiden ze: “Dit is het.” En ze konden het niet eens proeven. O, het was verschrikkelijk. Tjonge, het—het was erger dan honderd procent zwavel. Ziet u, net als rotte eieren, weet u. “O, tjonge! Het is afschuwelijk.” Het was vergif. Nu, genaamd de woestijn van Sin. Enkele palmbomen groeiden daar, en de bron, waar die palmen groeiden. Toen, Mozes zei: “Ga niet. . .”

155 God zei: “Waarom? Waarom? Waarom provoceren zij Mij? Wel, als Ik *dat* toen daar deed, kan Ik dan niet iets aan deze situatie doen?”

156 Als Hij u uit de ene ziektesituatie heeft gehaald, kan Hij u niet uit een andere halen? Heeft Hij u uit één moeilijkheid gehaald, kan Hij u niet uit een andere halen? Prijs God! Als Hij mij uit de zonde heeft gehaald, kan Hij mij uit het graf halen. Hij is God. Wat voor verschil maakt het? Ga gewoon door; houd uw ogen op Hem gericht.

157 Zei: “Als Ik de Rode Zee achter ze heb afgesloten en die Egyptenaren liet verdrinken, kan Ik dan niet iets aan dit water doen? Waarom maakt u Mij toornig? O, uw ongelooft! U wekt Mij tot toorn, vanwege ongelooft.”

158 Nu, het woord dat hier wordt gebruikt, “zonde,” provokeerden. Deden. . . De reden dat ze het deden: zij geloofden niet. Zij zijn nu nooit crap dobbelspellen gaan spelen en dergelijke dingen. Zij gingen nooit op stap met iemand ander z’n vrouw en vertelden geen leugens. Dat was niet wat ze deden. Maar dat is zonde niet om mee te beginnen.

159 Leven in overspel is niet zonde. Roken, pruimen, drinken, gokken, vervloeken, vloeken, enzovoort: dat is niet zonde. Dat zijn de eigenschappen van ongelooft. U doet dat omdat u een ongelovige bent. Als u een gelovige bent, doet u dat niet. Dat is de reden dat Jezus zei: “Hij die Mijn Woorden hoort en *gelooft* in Hem Die Mij gezonden heeft, heeft immerdurend leven.” Niet die *zegt* dat hij gelooft, maar werkelijk gelooft! Daar is het. Dat neemt al uw eerste bewijs weg. Ziet u? Nu, daar hebt u het.

Niet: “Hij die Mijn Woorden hoort en juicht.” Niet: “Hij die Mijn Woorden hoort en met tongen spreekt.” Niet: “Hij die Mijn Woorden hoort en bloed in z’n hand heeft, of in z’n gezicht,” of wat maar meer. Dat is het niet.

“Hij die Mijn Woorden hoort en gelooft in Hem Die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en zal nooit tot het oordeel komen maar is overgegaan van de dood in het leven.”

¹⁶⁰ Wat is zonde? Ongeloof. Een klein iets kan opkomen, in plaats van regelrecht naar de Schrift te gaan en uit te vinden of het waar is of niet, “O,” zegt u, “ik ben. . . Nee! Ziet u, daar, ga uw gang. Ik zal gewoon doorgaan als Presbyteriaan zoals ik dat ben, ziet u.” Ga uw gang, blind, en u provoceert God.

¹⁶¹ Wanneer God iets doet, verwacht Hij dat de natie het grijpt. Maar in plaats daarvan: “Weet u, wel, dat weet ik niet.” Ziet u? Hij verwacht dat de mensen het pakken. Als u bezorgd genoeg bent, zet u dan neer met de Schrift. Ga erdoorheen en doorzoek het van voren naar achteren en kijk of het gebeurde, als het voorspeld is dat het zou komen te geschieden, enzovoort. Dan zult u het krijgen. Amen.

¹⁶² Nu, merk op.

Terwijl het . . . Heden, als u . . . Zijn stem hoort, verhard niet uw hart, zoals in de provocatie, toen God met hen geprovoceerd werd, ziet u.

Want sommigen, toen zij gehoord hadden, het Evangelie gehoord hadden wat Mozes predikte, hebben geprovoceerd: . . . ofschoon niet allen die uit Egypte kwamen door Mozes.

¹⁶³ Hoevelen weten hoeveel mensen gered werden uit die oorspronkelijke groep die eruit kwam? Hoeveel? [Iemand zegt: “Twee.”—Red.] Twee, is juist. Hoevelen weten hun namen? [“Kaleb en Jozua.”] Dat is juist. Kaleb en Jozua—de enige twee, uit twee miljoen nog wat.

¹⁶⁴ Luister hiernaar. “Maar hij. . .” Het 17e vers nu.

Maar met wie Hij veertig jaar lang erg te doen had, vanwege ongelooft. Was het niet met hen die gezondigd hadden, niet geloofd hadden. . . ?

¹⁶⁵ Neem het woordenboek en zoek uit wat *zonde* betekent. Neem het Bijbelwoordenboek. Het is ongelooft. *Ongelooft* is “zonde.” “Hij die niet gelooft, is reeds veroordeeld,” Johannes 4, ziet u, “reeds veroordeeld.”

. . . van wie de lijken in de woestijn vielen?

En aan wie heeft Hij gezworen dat zij Zijn rust niet zouden binnengaan, . . .

¹⁶⁶ Uw ongelooft! O, hoe ik nooit bij mijn hoofdstuk zal komen. Maar kijk: dat is wat er vandaag met dit land aan de hand is. Tekenen en wonderen hebben dit land doorkruist. Wat doen ze? Voortdurend het de rug toekeren. En Hij zei: “Ik zal zweren dat Ik hen niet toe zal laten het land binnen te gaan waar zij naartoe op weg begonnen waren.”

167 Wat is er aan de hand met deze grote kerken vandaag? Hun ongeloof heeft God geprovoceerd. Halleluja! Hij is in staat uit deze stenen kinderen voor Abraham op te wekken. Hij probeerde hun het Evangelie te geven en zij verhardden hun harten. Zij maakten zichzelf cultussen en ze maakten kleine denominaties: “En wij geloven *dit* en niets anders,” en God kon er niet intrekken. Waar zijn ze vandaag? Zitten aan de kant.

168 Gods kleine, getrouwe groep gaat regelrecht door met tekenen en wonderen. Hij stelt hen op de proef. “Elke zoon die tot God komt moet eerst beproefd en getest worden,” als kind opgevoed worden.

169 Het eerste kleine dingetje dat er gebeurde: “Och, misschien is het toch niets.” U bent een onwettig kind en niet een kind van God.

170 Want een kind van God is het Zaad van Abraham, die de dingen die niet waren noemt alsof ze waren, “God zei het,” en gewoon door blijft gaan. Amen. Ongeacht wat er gezegd wordt of wat anders ook, ze blijven hoe dan ook doorgaan. “God zei het.”

171 Vijfentwintig jaar wachtte hij op die baby, ongeacht hoe tegenstrijdig het was. En hij scheidde zich af van die ongelovigen, amen, zodat hij geloven kon. O, tjonge! Ik voel me religieus.

Denk eraan. U moet uzelf afscheiden van dat dogma van de wereld: “O, die dagen van wonderen zijn voorbij. Er bestaat niet zoiets als dat. Dat is fanatisme.” Scheid uzelf af.

172 De Bijbel zei: “Kom uit van hen en weest gij afgescheiden, zegt de Here, en Ik zal u aannemen.” Hoe wonderbaar! “Ik zal u aannemen,” nadat u zich hebt afgescheiden. “U zult Mijn kinderen zijn; Ik zal uw God zijn.” Scheid uzelf af; span uzelf niet in met ongelovigen. Dat is juist.

173 Jongeman die gaat trouwen, een of ander meisje trouwde dat niet gelooft; of een jong meisje dat een jongen trouwt die niet gelooft. Doe dat niet. Het maakt me niet uit hoe schattig hij is en—en, of hoe schattig zij is en wat die grote ogen die ze heeft. . . ; die zullen allemaal een dezer dagen vervagen. Maar broeder, uw ziel zal voor altijd leven. Wees voorzichtig met wat u doet. Is zij geen echte gelovige of hij geen echte gelovige, ga niet zo'n juk aan. Blijf weg van zulken. Het zal je later problemen geven.

174 Nu, luister, 17e vers.

Maar . . . met wie Hij . . . erg te doen had, veertig jaar lang, was het niet met hen die gezondigd hadden, van wie de lijken in de woestijn vielen?

. . . aan wie Hij zwoer dat zij de rust niet zouden binnengaan, . . .

175 Zij begonnen eraan, maar . . . zij zagen de wonderen, maar zij kwamen nooit bij het beloofde land. Slechts een uitgekozen aantal, van twee, gingen het beloofde land binnen.

176 Nu, wat doet Paulus? Hij spreekt nu tot de Christenen: “Laat niet ditzelfde Evangelie, dat ginds toen gepredikt werd, in tekenen en wonderen en de Vuurkolom die hen leidde; wanneer deze dingen weer plaats zullen vinden, val dan niet langs de kant van de weg door ongelof, om te gaan twijfelen, want hun lijken vielen in de woestijn.”

177 Nu, we komen er, snel nu. Let goed op.

. . . maar voor hen die niet leefden?

Zo zien wij dat zij niet zouden binnengaan vanwege ongelof.

Hij noemt het *zonde* de ene keer; hij noemt het *ongelof* de keer daarop. *Ongelof* is “zonde.” “Zij gingen niet binnen vanwege hun ongelof.”

178 Zij zagen die profeet, Mozes. Zij zagen wat hij deed, zagen wat hij zei. Het was de waarheid, elke keer, ging regelrecht door, de waarheid. Deze Vuurkolom zou voor hen verschijnen. Zij keken ernaar. Zij zagen het.

179 Paulus, proberend te . . . later, komen we hier verder, de ervaring die hij had. Ziet u? Proberend de ervaring te vertellen, typeerde hij het met het Oude Testament. Hij zei: “Nu zijn we iets nieuws binnengegaan, voor deze nieuwe bedeling, door Jezus Christus. In vroegere tijden verscheen de Here aan hen door de profeten, maar nu is Hij door Zijn Zoon, Jezus.” Ziet u? En hij begon de ervaringen te typeren en hen te laten zien wat er plaatsvond, hoe de tekenen en wonderen en alles en wat er geschreven stond.

180 Nu, hij zei: “Zij gingen niet binnen vanwege hun ongelof.” Zij geloofden niet.

181 “Maar nu, wij, wij die een bedeling binnengaan, en verhard úw hart niet. Gedraag u niet zoals zij deden, in de dagen van provocatie, toen ze God provoceeden.” Hoe deden ze het? Niet door immoreel te leven. Laat me dit voor u fijnmalen.

182 U zegt: “Broeder Branham, ik ga naar de kerk.” Dat is in orde. “Ik heb nog nooit in mijn leven gelogen.” Dat is prima. “Ik heb nooit *dit*, *dat* of *wat* ook gedaan.” Dat is heel erg goed. Dat is allemaal goed. Maar dat is nog steeds niet zonde.

183 De zonde is wanneer God Zichzelf toont en u het niet gelooft, u wilt er niet naar luisteren.

184 “O,” zegt u, “mijn kerk leert dat niet.” Zolang de Bijbel het leert, en God het bewijst, daar gaat het om.

Nu, let op, even een ogenblik. Nu, we gaan nu beginnen met iets heel, heel dieps. Nu, stop uw geweten in uw vestzakje tot u buiten bent.

185 Nu, let heel goed op.

Laat ons daarom vrezen, opdat, een belofte die ons wordt achtergelaten om in te gaan in Zijn . . .

Zijn, haar—persoonlijke voornaamwoorden nu. Wat?

. . . iemand van u zou blijken te kort te komen.

186 Nu, Paulus probeert hen te vertellen, in het vorige hoofdstuk, over al deze dingen. Maar nu probeert hij hun te vertellen wat het is.

O, hebben we tijd? Ik . . . Misschien kunnen we beter wachten tot vanavond. Het wordt laat en we zullen een gebedsdienst hebben. Misschien kunnen we het beter vanavond pakken, want dit zit echt vol vitaminen, geestelijke vitaminen. Ik heb veel te doen en heb het vanmiddag druk. “Laat ons . . .”

Laat ons daarom vrezen, opdat, een belofte . . .

187 Nu, hadden zij een belofte voor het beloofde land, daar in Egypte? En toen God neerkwam, om deze belofte een werkelijkheid te maken. Nou, God vertelde Abraham, honderden en honderden jaren van tevoren dat Hij het zou gaan doen. Het was Schriftuurlijk.

188 Jozef zei: “Haal mijn beenderen hier niet vandaan totdat u naar dat beloofde land gaat en begraaft mij daar met de rest van mijn vaderen.” Want hij wist dat de opstanding zou komen, toen Jezus opstond uit de dood, want hij had geweten wat Job zei. Ziet u?

189 Elk van die profeten wist precies wat de andere profeet had gezegd en wist dat hun geest dezelfde was. En ze keken ernaar uit. O, broeder! O, dat zou ons uit onze wereldse toestand moeten schudden. Zij hadden hun ogen niet op wat mensen zeiden maar wat die profeten zeiden. Ieder van hen keek ernaar uit.

190 Abraham zei: “Begraaf mij hier waar Job werd begraven.” Zei: “Sara, ik ga een stuk grond kopen. We zullen hier begraven worden.”

191 Izaäk was een profeet, na zijn vader. Zei: “Luister. Begraaf me niet ergens anders, niet hier in Egypte, maar breng mij terug naar het beloofde land. Begraaf mij hier.”

192 Jakob stierf buiten het beloofde land maar zei tegen zijn zoon, die een profeet was, zei: “Weet u, op een avond raakte de Engel mij in de zij. Ik ben sindsdien mank geweest. Kom, leg jouw hand . . .” O, genade! “Mijn profetenzoon, ik ben oud en ik ben blind. Maar leg jouw heilige hand, omdat je zelf een profeet bent, leg hem op de plek waar de Engel Zijn hand had en zweer bij de God des hemels dat je mij hier niet zult begraven.”

193 Gezegend zij. . . Ziet u de geestelijke openbaring van het Woord? Nou, de helft van hen, bijna negentig procent wist niet waar hij het over had. Maar hij wist waar hij het over had. “Leg jouw profetenhanden op deze plek waar de Engel Zijn hand heeft gelegd. Ik was eens een grote, stevige man, een flinke lafaard. Maar Hij raakte mij aan en sindsdien ben ik een mank man geweest. Maar ik ben een prins geweest sinds ik mank liep. Sinds ik mijn manier van wandelen veranderde, ben ik een prins geweest.” Ja. “Leg je hand hier. Zweer bij de God des hemels dat je mij hier niet zult begraven.” Waarom? Niemand wist waar hij het over had. Jozef wel. Hij zei: “Neem mij daarginds en begraaf me in dat beloofde land.” Daar is waar het was. Zeker.

194 Toen Jozef stierf, jaren later, zei hij: “Begraaf me hier niet. Maar kijk naar mijn beenderen wanneer je voorbijgaat, want op een dag zul je hieruit weggaan. En wanneer je gaat: neem mijn beenderen met je mee.”

195 Daar hebt u het. Laat de wereld zeggen wat ze willen en doen wat ze willen. Gezegend zij de Naam van de Here. Houd mij in Christus, al word ik van alles genoemd, een fanatiekeling of heilige roller. Op een dag komt Hij; en zij die in Christus zijn, zal God met Zich meebrengen wanneer Hij komt. Het is allemaal een geestelijk geopenbaarde waarheid die daar ligt en er is een geestelijk verstand voor nodig om het te vatten. Blijf daar gedurende de dag op rusten. Denk eraan. Zelfs als u het zonder uw middageten doet, denk eraan.

196 En vanavond zullen ingaan op Zijn rust, die achtergelaten werd, en zien wat deze belofte vandaag is. Wat is deze zaak vandaag? Als God het niet hier in de Bijbel heeft en het niet bewijst dat het nu hier is dan ben ik een valse profeet. Zo is dat precies. Maar het is hier. Wat is deze rust?

197 Hij zei:

Nu, *laat ons . . . vrezén, opdat, een belofte die ons wordt achtergelaten*, om binnen te gaan net zoals zij deden, . . .

198 En het moet dezelfde belofte wezen. Het moet dezelfde rust wezen. Het moet dezelfde God wezen. Het moeten dezelfde tekenen wezen. Het moet hetzelfde wezen. Maar laten we rusten. Nu, wat is het? Moge de Here het ons vanavond toestaan.

Terwijl wij onze hoofden buigen.

199 Gezegende Here, alleen de eeuwigheid zal het openbaren, de grote dingen die wij nu samen delen. Weinig. . .

Zijn, velen die bestemd zijn tot veroordeling. Zoals Gij gezegd hebt in het boek Judas, dat “mannen vanouds, voorbestemd tot veroordeling, de genade van onze God zouden nemen en het in losbandigheid zouden veranderen.” En velen vandaag prediken het Evangelie, de genade van God, veranderen

het in geldmakerij, een hele grote kerk te hebben en de meesten in de zondagsschool, de genade van God nemend en het in losbandigheid veranderen. En de wereld is blind en gaat als blinde varkens. Zij begrijpen het niet.

²⁰⁰ O God, doe voor ons begrip open. Laat ons begrip niet zijn als de kinderen van deze wereld. Want Gij hebt gezegd in Uw Woord “dat de kinderen van deze wereld wijzer zijn dan de kinderen van het licht.” In het begin was het zo: “de kinderen van Kaïn” werden grote meesterwetenschappers. Zij werden grote opleiders. Zij werden bewerkers van stoffen. Zij gingen verder in vooruitgang, erg religieus, maar werden veroordeeld en verdronken in het oordeel. En hun lijken dreven op het water en hun zielen gingen naar de hel.

²⁰¹ En Jezus ging heen en sprak tot hen, toen Hij stierf. “En ging naar de hel en predikte tot de zielen die in de gevangenis waren die zich niet bekeerden in de lankmoedigheid in de dagen van Noach,” zegt de Schrift. En God, toen Hij op aarde stond, Hij zei: “Zoals het was in de dagen van Noach, zo zal het zijn bij het komen van de Zoon des mensen.”

²⁰² Maar wij bemerken dan, “de afstammingslijn van Seth”: nederige mannen, echte mannen van God, niet al te veel van de dingen van de wereld wetende, gaven niets om de dingen van de wereld, maar hadden elke last terzijde gelegd, en hadden God geloofd en werden profeten en grote mannen, in het Koninkrijk. Terwijl de anderen, de andere religieuze wereld, hen uitlachten, gekheid over hen maakten. Maar het uur kwam toen de overstromingen en het oordeel kwamen.

²⁰³ Zo was het ook bij de komst van Jezus Christus. Hoe zij erom lachten en Hem bespotten, terwijl ze hun eigen religies hadden, en hun grote kerken. Maar ze maakten gekheid over de Morgenster, en ze lachten Hem uit. Maar toch gingen zij het oordeel in. En toen zij vluchtten en Jeruzalem binnengingen, daar aten zij hun eigen kinderen van de honger en hun bloed liep uit de straatpoorten toen zij de stad en de tempel verbrandden, en hun zielen gingen de hel in.

²⁰⁴ Here, hier zijn we weer, bij de derde. Dit is de levenstijd. Drie is het getal des levens. En hier zijn we, gereed voor de opname.

De gemeente die voortgaat; de grote wetenschappelijke wereld; de kerken vandaag die vol sceptische gelovigen zitten. Tienduizenden met hun namen in het boek, ja, miljoenen; en zouden lachen om het Evangelie, en zeggen “dat ze ongeschoold zijn. Dat ze het niet weten.”

Misschien is dat zo, Here, maar wat ons aan opleiding ontbreekt, vult U aan met genade. door Uw Engel des Lichts te zenden, door Zijn kracht te manifesteren, de Woorden bevestigend aan hen die arm en ongeletterd zijn, zoals wij. Maar we hebben U hiervoor lief omdat het de genade van God is die

het heeft gedaan, en wij weten dat we geboren werden. En we zijn helemaal niet lieflijk. We zijn erg onbeminlijk. Maar Gij, door genade, strekte Uw barmhartige hand neer en heeft onze ogen geopend, zoals Jezus voor ons bad; zoals Elia deed voor Gehazi, toen hij keek om om zich heen te zien. En vandaag zijn onze ogen open en we zien de dingen van God en weten dat we ons in de eindtijd bewegen; wanneer de dagen van de heidenen bijna afgelopen zijn en Hij een volk voor Zijn Naam zal nemen. Laat ons daarin ingesloten zijn, Here, nederig smeken wij het. Wij bidden dat U het zult toestaan.

²⁰⁵ Zegen ons; zegen dit kleine gehoor vanmorgen. Ze zijn samengesteld uit allerlei verschillende soorten religies en geloven, maar leg ze vandaag terzijde, God. En mogen ze recht naar Golgotha kijken, zeggen: “God, kneed mij en vorm mij. Ik ben, zoals de . . .” De profeet zei dat hij naar het huis van de pottenbakker ging zodat hij verbroken en opnieuw gevormd zou mogen worden. Kneed ons en vorm ons naar de wijze dat God ons wil hebben. Ongeacht of we de vloer mat moeten zijn bij het Huis van de Here. Ik zou liever de deur mat zijn dan in tenten te wonen met de goddelozen. En sta het toe, Here. Zegen ons nu gewoon en houd ons nederig. Laat onze harten open zijn, onze gedachten helder, voor de dingen van God, want wij vragen het in Christus’ Naam.

²⁰⁶ Met onze hoofden gebogen—ik vraag me af of iemand zou willen dat er aan ze gedacht wordt in een woord van gebed, voor uw redding van uw ziel? Zou u uw hand willen opsteken, en gewoon een zondaar? God zegene u, jongeman. Iemand anders? God zegene u daar achterin, meneer. God zegene u, dame. Iemand anders, die wil dat er in gebed aan u gedacht wordt, op dit moment, voor uw ziel? God zegene u, meneer, met uw hand omhoog. En God zegene u, en u hier. Wonderbaar. Zou er nog een zijn, net voor we sluiten? Ik voel dat er een zou zijn. God zegene u daar achteraan, meneer, achterin.

²⁰⁷ Zeg, nu kijk, ik wil u iets vragen. Ik wil helemaal niet dat u denkt dat het is vanwege deze kleine tabernakel. Ik wil niet dat u denkt dat het is omdat het deze mensen zijn. En genadige God, denk niet dat het is omdat de Engel des Heren Zijn foto met mij liet nemen en ik . . . en—en zoiets dergelijks, om dat te doen. O God! Als ik me zo voelde, dan, broeder, moet ik bij het altaar zijn in plaats van het u te vragen. Maar ik zeg dit alleen, ik zeg dit alleen door de Schrift zodat u zult zien dat dit de waarheid is. Als ik het zei, en dat zou alles zijn, en doorging zoals elke andere prediker of zoiets, of welke andere . . . wel, dan zou het anders zijn. Maar ziet u, de zaak is: God komt regelrecht terug en bewijst dat het de waarheid is. Ziet u? Dat is wat het echt maakt, is God Die het bewijst. En dan niet alleen dat, maar Zijn Woord zegt dat Hij het zal doen. Hier is Hij en doet Hij het.

²⁰⁸ Nu, als u niet in de juiste, uw hart niet juist is met God,

zou u gewoon uw hand willen opsteken? “Bid voor mij,” zeggen. Goed, precies waar u bent. Ongeveer acht of tien handen zijn omhoog gegaan, en willen genade voor hun ziel. Terwijl u uw hoofden gebogen hebt, nu, bidt u. Onthoud: u bent degene die berouw moet doen. Ik vraag het slechts vóór u, dat God genadig zal zijn. Maar, dat is het altaar, God heeft u naar een plaats in uw gedachten gebracht; dat is het altaar. Wij geloven in naar het altaar te komen, zeker; maar dat laat niet—dat laat niet . . . Het is allemaal prima. Maar uw werkelijke altaar is waar God u heeft ontmoet. En Hij heeft u ontmoet precies waar u zit. Dat is uw altaar.

²⁰⁹ Nu, zeg: “God, wees mij, een zondaar, genadig. En van deze dag aan, als U mij zult helpen, zal ik voor U leven. Ik—ik zal U dienen. Het maakt me niet uit wat iemand ook zegt, ik stap vanmorgen uit. Ik bid hier, en neemt U deze oude onbeschaamde geest van mij weg. Neemt U deze opvliegendheid van mij weg. Ik weet dat ik me niet zo kan gedragen en in orde kan staan met God. En ik heb haat in mijn hart; ik ben jaloers. Ik heb kwaadwilligheid. Ik heb *dit, dat*. Haal het eruit, God. Ik wil niet zo zijn. Maak mij lieflijk en nederig en zachtmoedig. Maak me zachtaardig. Maak mij zo’n persoon dat ik anderen voor U kan winnen. Laat mij iets voor U doen om waardering in mijn leven te tonen.” Dat is het gebed dat u nu bidt, terwijl wij samen bidden.

²¹⁰ Hemelse Vader, zij zijn de Uwen. Zij zijn de vruchten van de boodschap vanmorgen. Zij staken hun hand op. Iets liet hun dat doen. Zij—zij trotseerden de wetten van de zwaartekracht toen ze hun handen opstaken. Er was een geest in hen die een beslissing nam. Ze hieven hun handen op, dat ze de Schepper hebben aanvaard Die hen maakte.

²¹¹ Nu, hemelse Vader, ik bid dat U hen zult zegenen, en geve hen eeuwig leven, op dit moment nu. Er is niets dat ik zou kunnen doen; ze om het altaar heen roepen, ze in een extra ruimte zetten, al het werk te doen. Er—U bent er voor nodig om het te doen, Here. Wij kunnen niet meer doen dan het Woord prediken. U zei: “Geloof komt door het horen, het horen van het Woord, het Woord van God.” Nu, wij hebben het Woord gepredikt, en zij hebben hun handen opgestoken, dat zij het geloofden. Geef hun nu eeuwig leven, want U beloofde dat U het zou doen. Als zij oprecht waren in het opsteken van hun handen, zullen ze vanmorgen uit dit gebouw gaan als een lieflijke, zachtmoedige, nederige Christen, omdat U het beloofde. En Uw Woorden kunnen niet falen. Ik vraag het in Jezus Christus’ Naam. Amen.

Nu kijk ik uit, wachtend en verlangend
Naar die stralende stad die Johannes zag
neerkomen.

In die stralende stad . . .

Aanbid nu.

. . . parelwitte stad,
 Heb ik een woonstee, een harp en een kroon;
 Nu kijk ik uit, wachtend en verlangend,
 Naar die stralende stad die Johannes zag
 neerkomen.

²¹² Hebt u Hem niet gewoon lief? De boodschap is nu voorbij. Dit is aanbedding. Wij komen niet naar de kerk om alleen een boodschap te horen. Wij komen om te aanbidden. Vergeet gewoon de persoon naast u. Aanbid Hem gewoon. O, hoe prachtig! Hoe wonderbaar! Vertel Hem gewoon in uw . . . U hoeft het Hem niet hardop te zeggen. Vertel Hem gewoon in uw hart: "Ik hou van U, Here. Vergeef mij mijn zonde." O, tjonge!

. . . parelwitte stad,
 Heb ik een woonstee, een harp en een kroon;
 Nu kijk ik uit, wachtend en verlangend,
 Naar die witte stad die Johannes zag
 neerkomen.

²¹³ Onze Vader God, ontvang ons. Wij wachten, terwijl wij naar het Woord luisteren, verlangend. "Onze harten dorsten naar U zoals het hert smacht naar de waterbeek. Zo dorst onze ziel naar U, o God." Verlangend en wachtend, wachtend op dat uur, van wanneer Jezus zal komen; wachtend op de tijd dat we de lucht in zullen worden opgeroepen. Niet om voor de Rechter te staan in oordeel; die is al voorbij. Wij zijn dood voor de dingen van de wereld en zijn binnengegaan in Christus, en Hij nam ons oordeel op Zich. Hij is onze Advocaat nu, op de zetel van gerechtigheid. Onze gezegende Advocaat, dat op onze belijdenis Hij onze zaak bepleit, totdat we weten dat we onwaardig zijn. Zoals een dierbare oude zuster vanmorgen in haar getuigenis zei, en als ze haar centjes erin deed: "Sinds ik hier ben gekomen, heb ik geleerd: dat het niet mijn heiligheid is; het is Gods heiligheid."

²¹⁴ Waarlijk, Here, wij leren de mensen dat er niets goeds is in de mens, niet één ding. "Wat is de mens dat Gij hem gedenkt?" Maar het is de genade van God die aan ons is verschenen. En wij vertrouwen alleen op Zijn verdiensten, niet op de onze. En wij aanbidden U, allerheiligste God, voor Uw goedheid, om ons in te sluiten in Uw grote Koninkrijk, in Uw grote plannen. Wij ontvangen U in onze harten door geloof. En door genade geloven wij dat U het ons hebt gegeven, voor de glorie van God, tot dienstbaarheid van God.

²¹⁵ Nu, Here, genees de zieken als ze vanmorgen naar voren komen om voor gebeden te worden. Geef hun die vreugde, dat ze ernaar verlangen om gezond te worden. Laat hen weten dat deze kleine, lichte aanvechting die op hen werd gelegd, slechts een kleine beproevingstijd is. God weet er alles van. Hij deed het om te zien wat wij eraan zouden doen. Hoe God . . . Mogen zij daar zo naar voren stappen en dat volbrachte werk claimen! Moge U . . .

Mogen zij U niet provoceren door *hier* en *daar* heen te rennen en *erin* en *eruit*: “Wel, ik weet *dit* niet, *dat* niet.”

²¹⁶ Here, mogen zij een ferm standpunt innemen, zeggen: “Here, U was Degene Die mij redde. U was Degene Die deze dingen voor mij deed. Ik geloof U, en ik vertrouw U vandaag.” En ik bid dat U dit aan de mensen toe zult staan in Christus’ Naam. Amen.

57-0901M Hebreëën, Hoofdstuk Drie
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana Verenigde Staten

DUTCH

©2025 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org